

Izhaja

vsak četrtek; ako je ta dan praznik, dan poprej.

Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vinarjev od garmondvrste za vsakokrat.

MIR.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto 4 krone (2 gld.)

Denar naj se pošilja pod napisom:

Upravništvo „Mira“ v Celovcu,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XX.

V Celovcu, 21. marca 1901.

Štev. 12.

Državni zbor.

Minuli teden je državni zbor res delal in vladi že dovolil, da sme to leto pobirati vojaške novince (rekrute). Minula tri leta vlada tega dovoljenja zavoljo nemške obstrukcije ni dobila od državnega zbora, ampak dala si ga je sama s pomočjo paragrafa 14.

V sejah dné 11. in 12. sušca se je rešila predloga o vojaških novincih v drugem branju. Prišel je razpravo Mladočeh dr. Fořt z izjavo, da opustitev obstrukcije pri tem zakonu ne da nikake pravice misliti, da so Čehi pomirjeni in da se bo mirno delovanje v zbornici obdržalo. Po govornikovem mnenju ni mogoče naše državne zbornice ozdraviti. Zbornica je na smrt bolna in ozdraviti bi jo bilo edino le s silovitim državnim prevratom, ki bi odstranil državno zbornico in dal deželnim zborom večje pravice. Govornik se ne boji niti rožljanja s sabljami, niti agitacije radikalne nemške struje, ki danes že izdaja pojasnila, kako se bo Avstrija med nemške države in državnice delila. Govornik je prepričan, da bo Avstrija obstala in na navedeni način ozdravela.

Drugi govorniki so pojasnovali stališče svojih strank in navajali razne pritožbe o težkih vojaških bremenih. Poljak Pastor je zahteval, da naj se plača za preprego poviša, da naj bodo vojaki le dve leti in ne tri v vojaški službi, in da se naj prepove dvoboj.

Dné 12. sušca je deželno-brambovski minister grof Welsersheimb odgovarjal dve uri na vse zahteve in pritožbe, koje je moral v zbornici slišati, in je priznal, da je vojaško breme v Avstriji resnično težko, težji, kakor drugih državah; v to pa silijo razmere. Ta minister prizna malo da ne, da so vse stavljene zahteve opravičene, a pomagati on ne more, ker ne more več dati, kakor ima. To je stalna fraza, koje uporablja minister leto za letom, a vendar se stvar prav nič ne premeni. Izmed Slovencev je posegel v razpravo dr. Ploj. Glavni govornik Tollinger je ojstro obsojal dvoboj in odločno zahteval, da se ta v stari vek spadajoča razvada vendar enkrat odpravi. Proti govornik dr. Kramař je poudarjal, da bo zdrava pogodba z Ogrsko mogoča še le tedaj, kadar se sklene narodnostni mir med Čehi in Nemci. Čehi nočejo drugega nego, da Nemci ostanejo Nemci,

a Čehi ostanejo Čehi. Država nima hujših neprijateljev, nego so pangermani, ki so se v državnem zboru prvi izjavili, da manjšina mora ukazovati večini. Predloga o vojaških novincih se je na to sprejela z dvotretjinsko večino.

Dné 13. sušca se je bavila zbornica z načrtom zakona o davku na žganje in ga je po končanem posvetovanju izročila posebnemu odseku 37 članov. Dalje se je pričelo prvo branje zakona o investicijah, t. j. o zidanju novih železnic. Mladočeh Formanek povdarja, da bodo nove investicije naložile Čehom veliko breme, a prinašale malo dobička. Zahteva, da se zgradé tudi potrebne vodne ceste. — Koncem se je ministerski predsednik odgovarjal na razne interpelacije.

Dné 14. sušca se je nadalje razgovarjalo o investicijah. Za predlogo je govoril dr. Sylvester in dokazoval potrebo novih železnic, zlasti za planinske dežele. — Mladočeh Kaftan je priznal veliko važnost predloge za državo. Državni zbor doslej še ni sklepal o tako obširni predlogi. Poudarja potrebo vodnih cest. — Predlogo je utemeljeval tudi žel. minister Wittek. Socijalni demokrat dr. Ellenbogen je napadal vlado in izjavil, da bo glasoval proti predlogi.

Dné 15. sušca se je najprej izvolila kvotna deputacija. Izmed Slovencev je izvoljen poslanec Povše. — Nadaljevala se je razprava o investicijah. Govorila sta glavna govornika: Čeh dr. Kaizl proti, in celovski poslanec Dobernik za. Dr. Kaizl je rekel, da ni prepričan, da bi nove železnice imele res toliko važnosti. O Dobernikovem govoru pravi nek dunajski list, da v njem ni najti nobene nove misli, ki bi bila vredna, da se je omeni. — Predlog se je izročil železniškemu odseku.

Ministri so v teh sejah odgovarjali tudi raznim interpelacijam, katerih se je vložilo že nad 500. Vlada je izročila zbornici zopet več predlog. Tudi o olajšanju pristojbin za novi dolg, ki ga je napravilo celovško mesto.

Češki poslanci so predsednika v vsaki seji vprašali, kaj je z nenemškimi interpelacijami, ter so protestovali zoper samovoljno postopanje predsednika.

Prihodnja seja je v sredo dné 20. t. m. in pride na vrsto razprava o nujnem predlogu poslanca Hrubeja glede ljudskega štetja. — Zasedanje pred veliko nočjo bo trajalo do 29. marca.

Dopisi.

Št. Rupert pri Velikovcu. (O lepša v a cerkve.) Naša farna cerkev je dobila te dni nov kinč, vstavilo se je namreč spredaj pri glavnem oltarju dvoje novih slikanih oken. Z ozirom na to, ker je naša cerkev bolj nizka, in da ne zgubi preveliko svetlobe, sta se nova okna tako napravila, da sta samo ob robu slikana in v sredi se nahajata medaljon-podobi, vse drugo okno je svetlo, obstoječe iz samih okroglih bucen-šipic. Slikarije so v romaničnem slogu, ker je naša cerkev bila prvotno v romaničnem slogu zidana, kakor pričajo to posebno majhna okna, katera so se nahajala nad sedanjimi cerkvenimi okni, pa so bila pri popraviljanju cerkve pred 30. leti zazidana in se še vidijo v podstrešju. Nova slikana okna sta res krasna, posebno lepi ste v medaljonokviru se nahajajoči doprsni sliki presv. Jezusovega in Marijinega srca. Nova okna je izdelala trdka Geylingovi dediči na Dunaju, vstavil ju je pa znani spretni stekleničarski mojster R. Supersberg v Celovcu. Staneta pa okna skupaj 520 gld. K tej svóti je cerkev prispevala 400 gld., ostalo svóto 120 gld., toliko namreč staneti podobi presv. Jezusovega in Marijinega srca, pa so darovali blagi naši farani. Mili Bog bodi jim obilen plačnik! Polagoma se bodo še ostala štiri okna v naši cerkvi s slikanimi okni okrasila in sicer dobijo vsa okna le medaljon-podobe. V okna pri stranskih oltarjih pridete doprsni podobi sv. Jožefa kot deželnega, in sv. Janeza Krstnika kot škofijskega patrona. V ostala okna pa pridete podobi patronov naših dveh podružnih cerkev, namreč sv. Neže in sv. Urha. Ko bo vse to srečno dognano, potem bo naša cerkev res krasna.

Št. Rupert pri Velikovcu. (Povodenj.) Celo nenavadno prikazen, kakoršne se tukaj ljudje od pamtiveka ne spominjajo, smo pri nas te dni doživeli, namreč povodenj. Po zelo občutljivem mrazu meseca svečana sledili so zdaj prav topli dnevi. Kar nakrat je sneg skopnel, ali ker je zemlja bila tako silno zmrzla, voda ni mogla v zemljo, ampak na njvah se je zbirala v velikih zbiralnikih. Iz viših njiv so se zbiralniki izlili v nižje zbiralnike in konečno je voda z vso silo udarila na naš vas. Pri Frandelnovi kajži je potok tekel naravnost skoz lopo, najbolj prizadeta je bila pa Vetrova hiša. Nakrat so imeli pri Vetru v hlevu in v kuhinji

PODLISTEK.

Brata in zlato.

(Iz „Národnih pripovedek“ *Leva Tolstega*. — Iz ruskega prevel J. G.)

V davnih časih živela sta blizu Jeruzalema dva rodna brata, starejši Afanazij in mlajši Ivan. Živela sta ob griču blizu mesta in se preživela s tem, kar so jima darovali ljudje. Ves čas pa sta bila pri delu. Delala nista zá-se, ampak za uboge. Kjer je bil kdo utrujen od dela, kjer so bili bolniki, sirote in vdove, tja sta hodila, tam sta delala in odšla zopet, ne da bi vzela plačilo.

Tako sta delala vsak zá-se celi teden in se shajala samo ob sobotah zvečer v svoji koči. V nedeljo sta ostala doma, molila in se pogovarjala. In angel Gospodov prišel je k njima in ju blagoslavljal. Pondeljek pa sta se zopet razšla vsak na svojo stran. Tako sta živela mnogo let, in vsako nedeljo prišel je angel Gospodov k njima in ju je blagoslavljal.

Neki pondeljek pa, ko sta šla brata na delo in sta jo že zavila vsak na svojo stran, postalo je starejšemu bratu Afanaziju hudo, ločiti se od ljubelega brata, in obstal je in pogledal nazaj. Nankrat obstane tudi Ivan in kot bi bil v bližini nekaj zagledal, začne pazno zreti tje.

Potem se približa kraju, kamor je gledal, nankrat pa skoči v stran in, ne da bi se še kaj ozrl, ubeži proti griču in na grič, proč od tega kraja, kot bi se porodila za njim kaka razjarjena

zver. Afanazij se začudi in se vrne nazaj k onemu kraju, da bi vedel, pred čim se je tako prestrašil njegov brat. Ko se približa, vidi kako se nekaj blesti v solnčnih žarkih. Gre še bliže in na travi leži, kot bi jo kdo tja zasul, kopa zlata.

In še bolj se je začudil Afanazij in ni razumel, zakaj je zbežal brat. — Česa se je vstrašil in pred čim je zbežal? vprašal se je Afanazij. „Saj v zlatu samem ni greha, greh je v človeku. Z zlatom moreš pač hudo delati, pa tudi dobro. Koliko sirot in vdov bi mogel nasititi, koliko golih odeti, koliko bolnih ozdraviti s tem zlatom. Midva sedaj služiva ljudem ali najine usluge so majhne, kot so slabe najine moči; toda s tem zlatom moreva več služiti človeštvu.“

Tako je mislil naš Afanazij in je hotel vse to povedati bratu, toda Ivan bil je že tako daleč, da ničesar več ni slišal, in majhen kot kaka koza videl se je še na drugem griču.

In vzel je Afanazij svojo zgornjo obleko, nagrebel vanjo toliko zlata, kot ga je mogel nesti, vžignil na pleča in nesel v mesto. Prišel je v gostilno, dal je gostilničarju zlato, naj je shrani in šel po ostalo. In ko je prinesel vse zlato, šel je h kupcem, kupil zemljišča v mestu, kupil kamenja, lesa, najel delavce in začel zidati troje poslopj. In živel je Afanazij v mestu tri mesece, sezidal v mestu tri poslopja, eno za zavetišče vdovam in sirotam, drugo za bolnico za bolne in hirajoče ljudi; tretje poslopje pa za tujce in siromake.

In našel je Afanazij tri bogaboječe starce ter postavil enega za nadzornika zavetišča, drugega bolnici, a tretjega domu za tujce. In ostalo mu je še 3000 zlatov. In dal je vsakemu starcu po tisoč

zlatov, naj je razdajo med bedne ljudi. In vse tri hiše so se začele polniti z ljudmi in ti so začeli hvaliti Afanazija, tako da ga ni več veselilo iti iz mesta. Ali Afanazij je ljubil svojega brata, vzel je slovo od ljudstva, ni vzel seboj niti beliča ter šel v tisti stari obleki, v kateri je prišel, nazaj k svoji koči.

Ko dospe do svojega domačega griča, si misli: „Ni prav razsodil brat, ker je skočil proč od zlata ubežal pred njim. Ali nisem jaz boljše naredil?“

In komaj je pomislil na to Afanazij, kar nankrat zagleda na potu pred seboj tistega angela, kateri ju je blagoslavljal, in ki zdaj grozno gleda nanj. Omedlel je Afanazij in samo še rekel: „Zakaj, Gospod?“ — In odprl je angel usta in rekel: „Idi proč odtod! Ti nisi vreden živeti s svojim bratom. En skok tvojega brata je bil boljši, kot vsa tvoja dela, kar si jih naredil s svojim zlatom.“

In začel je Afanazij govoriti o tem, koliko bednih in tujih je nasitil, koliko sirotam je dal zavetja. Ali angel mu odgovori: „Oni peklenški duh, ki je položil ono zlato tja, da bi te zapeljal, naučil te je tudi te besede!“ In tedaj se je vzbudila v Afanaziju vest in spomnil se je, da ni zaradi Boga delal svojih del, in zaplakal je in se začel kesati.

Tedaj pa je stopil angel s ceste in ga pustil dalje, kjer je že stal Ivan, čakaje svojega brata. In od tedaj ni se Afanazij nikoli več udal skušnjavam hudega duha, če je razsipal zlato, in je spoznal, da ne z zlatom, ampak samo s trudom moreš služiti Bogu in ljudem.

In živela sta brata kot popred.

polno vode; v hlevu so še-le 14 dnuj stari praščeki bili v vodi, v kuhinji je udarila voda celo v škafo, kjer je bilo svinjsko meso nasoljeno, tako da so morali meso vnovič nasoliti. Konečno so vodo tako premagali, da so napravili vodi široko strugo skoz Vetrovo in Jagrovo dvorišče in tako je voda odtekla.

Št. Štefan pri Velikovcu. (Volitev župana.) Po končani občinski volitvi so podlegli Vovberjani izjavili, da se bodo pritožili zoper volitev v prvem razredu. Mi smo bili nad to izjavo popolnoma mirni, ker se je volitev vršila vpricho vladnega komisarja in popolnoma postavno. Da se je iz volilnega zapisnika v prvem razredu izbrisal glavni vovberski liberalce, s tem se je popravila le stara krivica, po kateri je ta volilec pri prejšnjih volitvah v prvem razredu volil. Zakaj eno posestvo je le njegove žene in ne njegovo, in vsled tega ima on volilno pravico le v tretjem razredu, njegova žena pa v drugem razredu. Dozdaj so se pa davki obeh teh posestev po krivici skupaj seštevili in tako je ta liberalce pri prejšnjih volitvah v prvem razredu volil. Vovberjani so tedaj gotovo spoznali, da bi bila vsaka pritožba brezuspešna in tako se konečno zoper volitev niso niti pritožili. Dne 7. sušca pa se je vršila tukaj županova volitev. Za župana je bil z 10 glasovi od 12 izvoljen dosedanji zaslužni župan in vrli našinec Jožef Aichwalder p. d. Jerh na Vodovnici, eden glas je dobil našinec Gr. Muhar p. d. Pokrznik, enega pa Vovberjan Viljem Speck p. d. Jure. Prvim svetovalcem je bil z vsemi 12 glasovi izvoljen vzorni slovenski rodoljub Tom. Cikulnik p. d. Škorjanc v Mrzlivodi, drugi svetovalec je postal z 11 glasovi našinec Jož. Lobnik p. d. Jazbec na Vodovnici, tretji svetovalec pa z 10 glasovi Vovberjan And. Rosenzopf p. d. Ležanc. Bog živi našega vrliga župana in naše občinske svetovalce!

Dobrlavas. (Našim zapeljancem v spomin!) Pripravljali so se ravno na volitve, ko pridem z nekim liberalcem v razgovor radi občinskih volitev; bil je eden glavnih dobrolskih agitatorjev za nemčursko stvar. „Povem vam,“ pravi mi ta med drugim, „da jaz prav nič nimam zoper gosp. Šumaha, ker je zastopen mož, s katerim se vsak lahko razume.“ To pohvalo sem večkrat slišal od naših nasprotnikov; o g. županu se ni nihče pritoževal. Sedaj pa vas, zapeljanci, vprašam, povejte vendar, zakaj so vkljub temu naši liberalci z vso kruto in zvito silo agitirali in pritiskali pri volitvi, da vržejo zaslužnega župana? Edini vzrok je pač ta, da je on Slovenec z dušo in telesom, zraven pa zvest katoličan — (niks los von Rom!). Njemu nasproti stojijo v boju Nemci-privandraneci, od katerih še ne vemo gotovo, odkod so pete odnesli, pomešani z nemčurji, ki so slovensko prepričanje in materni jezik z vero vred vrgli v stran, da bi tako z lahkejšo vestjo nemškim bogovom lizali noge, ker se jim je sanjalo, da ne pride v nebesa, kdor nemško ne zna. To so tisti, ki berejo in podpirajo časnike, kateri najostudneje pišejo o veri in o tem, kar je Slovence sploh drago. Kaj ne da, gosp. „dohtar“, ali ni res? Kaj pa stoji v zadnjem „Sererju“; ali ne: „los von Sinčavas“? Vi in vsi vaši pristaši, od tistega, ki je za slovenske glasove „čike“ ponujal, do onega, ki je v ravno ta namen blače obljuboval — spodnje in zgornje — ali vas ni sram, da

morate od slovenskega kmeta živeti, katerega pristoje obnašanje zasmehujete, njegovo vero pa zaničujete! Kaj ne, to so značaji; kajpak, denar je bog! Ali je morda pa narobe? Morda vi kmetom nosite denarje?! Je morda že pomagal kak dohtar kmetu, ali učitelj, ali notar, oštir, debeli prodajalci — kje pa? Mi smo vam doslej nosili denar; a še več; pri zadnji volitvi so vam — in to je sramota, — mnogi od kmetov prodali tudi svojo prostost, in ponižno so vклонili svoj vrat, da jim milostljivo blagovolite naložiti svoj nemški liberalni jarem. Kako dobro so Judeževi groši teknili tem zapeljancem! Kaj ne da, par litrov piva, eno „kratko“ zraven, navrh še ljubek pogled od gladkih gospodov — in počutili ste se, kakor zaljubljeni mački v solnčnem žarku; za kaj takega se dá značaj dober kup prodati!! Zraven pa še fijaker s suho cebro in pokvekanim vozom, katerega je že štirinajst dni mazal, — oh, kako nobel smo se vozili k ljubim gospodom; dà, in navrh še one šenkane hlače — spodnje in zgornje! — Pliberčani, večinoma nemčurji, sprevideli so, da obrtnika naj vodi obrtnik, kmeta pa kmet, in vrgli so pri zadnji volitvi vse „dohtarje“; vi, liberalni Dobrolci, pa prodajate svojo drago kmetško prostost privandranim tujcem ter tako zaničujete samega sebe. Bili ste enkrat gospodje, namreč na dan volitve, ko ste sedeli pri judeževi mizi, obloženi s pivom in vinom; bili ste enkrat, sedaj pa boste kar vam gre: „kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti!“

Kmetški sin.

Dobrlavas. (Kako so nasprotniki delali pri zadnjih volitvah?) Tako, da se morajo sedaj sami sramovati svojega početja, če imajo sploh še kaj sramežljivosti! Naj se še bahajo s svojim „napredkom“, „kulturo“, in kar je še več takih lepodonečih besedij, odgovoriti jim hočemo, kazaje na nesramno njihovo početje pri zadnjih volitvah! „Mir“ je sicer že dosti označil zadnje volitve, a vendar je treba za vedno pribiti še nekatere stvari! Naši nemčurji so se s svojo klaverno zmago pohvalili z neko kolobocijo v pesniški obliki, ki je pa taka, da začne človeku kar slabo prihajati, ko jo bere! S kako silo so liberalci pritiskali na posamezne volilce, vé tukaj vsak otrok! Njih fijakarji so švigali na vse strani, po 3, 4krat so se vozili „ugledni“ liberalni gospodje po take kmetevolilce, katerih drugekrat niti od daleč ne pogledajo! V Lovanke so se vozili 4krat po enega, in edini ta se jim od vseh ni udal. Čast mu! Pravijo tudi, da je imel neki nasprotnih agitatorjev na taki „rajži“ pravo smolo; namesto volilca je privlekel na volišče — črevelj poln gnojnice! — Že davno pred volitvami so lovili nemčurji našince s sladkimi obljubami! Povsod so obljubovali obleko, hlače in janke, katere hoče znani tukajšnji liberalni mogočnej in kramar po volitvi deliti vsem tistim, ki za to prodajo svoj glas nemčurjem. Neki posestniki so celo obljubili, da ji bodo polje obdelali, ako jim dá podpis. Najbrže so mislili vpreči „poljanske bike“. V Poljah so, kakor je eden teh „gospodov“ rekel, sami „biki“, le en „junec“ med njimi. Če bi pa eden od teh „bikov“ z njimi volil, tedaj bi bil naenkrat najpametnejši človek! — Kje se je že vzel na volišču volilec list iz žepa? Pri nas se je to zgodilo, tako da naš volilec še voliti ni mogel. Sila je toraj zmagala, ako bi bila vo-

litev prosta, kakoršna bi morala biti, tedaj bi bila zmaga na naši strani! Kako so se vsi oni, ki so za Judežev groš izdali svoj narod, na dan volitve zastonj mastili z golažem in pivom, je vaš list že omenil. A kako je zdaj z drugimi obljubami? Ali res delijo hlače in janke? Nikakor ne! Smejijo se še tistim, ki so jim šli na limanice, „naštihane“ z obljubami, in ki zdaj hodijo po Judeževu plačilo. Da g. trgovec svojih obljub ni izpolnil in ni dal hlače, katerim jih je obljubil, temu se pa nič ne čudimo; saj je dobro vedel, da oni, ki so po nje prišli, niso vredni, da sploh še hlače nosijo! — Pribiti moramo tudi še to: V fari imamo 13 gostilničarjev, a od teh je volil en sam z nami! — Kmetje! Iz tega si vendar vzemimo potreben nauk: Svoji k svojim! Zapustimo nam sovražne trgovce in gostilničarje, saj imamo v Sinčivasi svojo prodajalnico; tam dobimo ravno tako dobro, ja še boljše blago za manjši denar. Bodimo v tem oziru enega duha in postavimo se na lastne noge! Kdor je proti našemu narodu, je navadno tudi proti veri naših očetov, a teh dragih svetinj ne pustimo si oskruniti! In kaj je bilo zvečer? Ali je bilo vse mirno? Tega si še misliti ne smemo. Kakor tuleči volkovi se je vlačila pijana liberalna gospoda po vasi; vse je bilo menda zastopano — le c. kr. žandarmerije ni bilo nikjer! Vpili in razsajali so zlasti pod prošitjo. Udeležili so se te ponočne „predstave“, kakor se govori, osebe, katere bi kaj takega pač ne smele počenjati! Zato pa moramo staviti javno vprašanje na slavno notarijatsko zbornico in na deželni šolski svet: Ali je res, da so po noči po volitvi delali nečuvnen polom in krik pod Dobrolsko prošnitjo gg. učitelji in z njimi c. kr. notar dr. Haas? Če so kričali navadni pijanci, se jim ne more zameriti. Če so pa res kričali omenjeni gospodje, kaj misli tedaj ukreniti postavna oblast, da se v bodoče kaj takega ne bo več zgodilo?

Spod. Dravograd. (V posnemanje!) Naša posojilnica je prešla pred par meseci od okr. glavarstva v Volšberku odlok, naj pošlje napoved o pridobninskem davku. Ker je posojilnica slovenska, smo poslali dotični odlok glavarstvu z opombo nazaj, da mi uradujemo le slovensko. Par mesecev je bilo vse tiho. Naenkrat, — čujte in čudite se, — pride nov odlok v slovenskem jeziku. Kakšna je bila seveda ta uradna slovenščina, spoznate lahko iz tega, da nas je „Zveza slovenskih posojilnic“ v Celju, kateri smo odlok poslali, prosila, naj ga jej vrnemo radi zanimive slovenščine. — Novi narodni občinski odbor v Tolstem vrhu je sklenil, da v prihodnjem sv. letu ne bode dajal licence ali dovoljenja za godbo. Slava krščanskim zastopnikom sosedne občine! Z vero za narod — tako je prava pot!

Št. Andraž. (Misijon in gostilna v pustu.) Na letošnji pust so napravili v Št. Andražu, kakor že večkrat, spokorne pridige, torej nekaj misijon. Ti šmentani, preklicani jezuitje! Zdaj še-le vidimo, da so res nazadnjaki, ki sedanjega časa ne razumejo! Še tega ne vejo, da je pust čas veselja, čas norenja, čas plesa, popivanja in lumparije. Ljudje naj letajo v gostilno, ter tam cele noči praznujejo žepa! Kdo bo v pustu v cerkev hodil, pa še le k spokornim pridigam! Take „modre“ misli je imel neki liberalni „veleum“ v svoji glavici, ko je v znanih umazanih „Kärnt. Nachrichten“ objavil oestro-bridko pritožbo, da so črni jezuitje s tem misijonom hudo škodovali — gostilnam!! Neki „komité“ se je zbral, da bi misijonu „na ljubo“ napravil prav luštni pustni ples. Pa glej, hudobne jezuite: tako so zmotili glave Št. Andražanom, da na ples ni prišlo — plesalk! Po pravici ogorčen kliče dopisnu vlado na pomoč, da v prihodnje strogo prepove tako zavratno oškodovanje — proste obrti. Ali to ni skrajna norost?!

Borovlje. (Odgovor.) Protestantski „Kärnt. Wochenblatt“ št. 10. od dne 11. sušca tako drzovito odgovarja na dopis, katerega je prinesel naš „Mir“ dne 28. svečana, da mu moramo odgovoriti, sicer si dotični dopisun Berčingerjeve „Urše“ še nazadnje domišljuje, da je bogve kako pametno pisal. Čela stvar se tiče onega gospoda, ki je prišel kot kapucin napravljen na kostumni venček, katerega je priredilo tukajšnje občeznano pevsko društvo. Zagovarja se, da ni bil kapucin, ampak le puščavnik! S tem se hoče oprati, češ, da so se take šale že večkrat našpogale, ne da bi se bil kdo nad tem pohujševal. „Freund, bist du nicht Rauchfangkehrer, so bleibst du doch Schornsteinfeger!“ Še bolj sveti, kakor so redovniki, so bili namreč — puščavniki. In sveta katoliška cerkev je po pravici ponosna na nje. Kdor tedaj zasmehuje ali zasmramuje nje, ta zasmehuje sv. cerkev; kajti le v njenem krilu je mogoče doseči toliko popolnost. Da redovniki ne smejo plesati in da puščavniki niso hodili po veselnicah, to ve vsak otrok. Če torej kdo v svoji nadutosti kot puščavnik gre na ples, ta je ali sam tako neumne, da ne vé kaj dela, ali pa ima druge za neumne. „Mirov“ članek“, pravi „Wochenblatt“, „se bavi večinoma (kar ni povsem

Zajec, volk in lisica.

(Basen. Po narodni pravljici napisal Doberčan.)

Zajec, volk in lisica se nekega večera snidejo v gozdu. Zajec pravi tovarišema: „Vesta, kaj je novega?“ — „Kaj pa?“ vprašata radovedno. „Sinoči sem našel veliko strdi in sem jo skrbno zakopal. Pojdimo in jo odkopljimo, dobro nam bo teknila!“ Vsi gredó. — Ko so že precej časa tavalili po gozdu, pravi lisica: „Vi, boter volk, ste gotovo že trudni, in vi tudi, gospod Kratkorepnik. Kaj ne? Ali je še daleč do zaklada?“ vpraša zajca. Ta ji pokaže kraj, kjer je kopal zaklad, in pravi, da je še uro hoda. „Nak, tako dolgo pa ne morem vstrajati,“ pravi lisica, „solnce je davno zašlo, mračni se že, noč je za počitek, a ne za delo. Najboljše bi bilo, ako bi se kar tukaj-le vlegli. Zjutraj zarana vstanemo in nadaljujemo pot.“

Sopotnika sta bila zadovoljna z nasvetom. Vsi gredó počivat. Zajec počene pod grmič in zadremlje. Volk gre v goščo in tam zaspi. Lisica pa se potuhnjeno splazi pod klado, ki je ležala tam blizu, in se dela, kakor bi trdo spala. Ko čuje, da sosedja že smrčita, tiho vstane in gre, da bi sama izkopala dragoceni zaklad, po katerem so se ji že tedaj sline cedile, ko je zajec začel o njem pripovedovati. Pazljivo pogleda na oba sopotnika in ko vidi, da ji nobena nevarnost ne preti, izgine v nočni tmini.

„Le spavajta sladko, si misli, strdi nikoli ne bosta pokusila.“ Ko je snedla strd, se splazi tiho v gozd pod klado in hitro zasmreči, kajti dobro ji je teknila sladka večerja. — Ko se je začelo svitati, se vzbudi volk. Hitro pokliče svoja tovariša,

češ, da je varnejše za rana kopati zaklad, ko še nihče ne vidi, kakor pa o belem dnevu. Zajec vodi, moško spredaj stopajoč, volka in lisico. „Hvala Bogu, vendar smo dospeli na pravi kraj,“ pravi po dolgem, mučnem potovanju, in kaže na cilj.

„Jojmene, kaj pa vidim; stopinje so vtisnjene v prst“, pripoveduje v strahu. „Da bi le še kaj hujšega ne prišlo,“ odgovori zvita lisica osorno. „Bog daj,“ pravi zajec, in začne s prednimi nogicami brcati prst narazen. Tudi volk in lisica se urno lotita dela. Kopljejo in kopljejo, a strdi vendar ne najdejo. Zajec obupuje. Lisica pa mu pravi: „Kdo pa je le ukradel strd, saj zanjo nihče ni vedel razun tebe.“ — „Ni res, ni res, tudi vama sem pokazal prostor, kjer sem jo zakopal,“ se opravičuje ubogi zajček. Zdajci pa se oglasi volk: „Poberi se mi izpred očíj, malopridnež? sram te bodi, opeharil si naju.“

Gospod Kratkorepnik se je hotel še opravičevati, a volk se tako grozno zadere nad njim, da se mu besedice ni ljubilo več ziniti. Pobegne in leti, kar ga noge nesejo. Ker pa je letel navzdol čez grm in strn, si je sprednje noge tako hudo poškodoval, da ima še dandanašnji kračje kakor zadnje.

Ni pametno, da Slovenci tujcem svoje zaklade razkrivajo; tujec se masti — Slovenec pa na lastni zemlji strada!

Smešničar.

* **Pogodil jo je!** Učitelj: „Čemu nam služijo ušesa?“ — Učenec: „Hi, z ušesi slišimo in zaušnice dobimo.“

res) s puščavnikom, ki je bil oblečen v priprosto kuto, z belo vrvjo s čopki, s sivo brado in z brkami. Ali zakaj pa tega ne pové, da je imel dotičnik tudi — kapuco, katero je prinesel pri vstopu na glavi in s katero je celo nekaj časa plesal, dokler mu ni postalo prevroče? „Odpustljivo je“, čenča »Urša« dalje, »da človek, kakor tisti, ki tiči za tem duhovitim (Mirovim) člankom, kostumnega venčka ne zna razločiti od maškerade, ali toliko bi imel saj vedeti, kako kapucin izgleda!« Na to odgovorimo: Pomota glede maškerade je prav odpustljiva in menda tudi ne tako velika. Da so pa tudi drugi ljudje po pravici imeli našemljenega gospoda za kapucina, vé pa ne le „Mir“, to on, oziroma njegov zagovornik v „Wochenblattu“ sam prizna, kajti „nekaterim, ki so ga kot takega (kot kapucina) nagovorili, se je »puščavnika« predstavil!« Za prihodnje si pa zapomnite, „nepristni“ kapucin, še to: Puščavniki večinoma niso bili napravljivi v kute, ampak pokrivali so se za največjo potrebo s kožami ali cunjami. In to ne samo krščanski, ampak tudi poganski puščavniki: n. pr. Dijogen. Zakaj niste prišli, kakor on, v srajci, z votlim sodom in s svetilko? Bili bi vsaj izvorni in nihče bi vam morda ne bil zameril. Tako jih je pa veliko, ki so se nad vašim početjem močno hudovali. Konečno pa beri, dragi bralec, in — strmi! Pametni „Wochenblatt“-ov dopisnik piše nazadnje: „Sicer pa: človek ni noben rak; celo na Španskem so prišli vendar enkrat k pameti! Evo, dobri kristjani, kako pastirji svoja jagnjeta pasejo! Take stvari človeku pač ne delajo težke odločitve, odtrgati se »proč od Rima!« Srečen tisti, ki ima priložnost najti velikokrat toliko neumnosti v tako malo vrstah! Kdor ne upije: „Nieder mit den Schwarzen!“, tisti ni „fortschrittlich“, ampak gre — rakovo pot. Da na Španskem ljuta drubal kar na ulici napada duhovne in redovnike, da jim s kamenjem pobija okna in po sili prodira v samostane, to je sev — jako pametno in napredno! Taka jagnjeta je res težko pasti! Kaj je neki dopisnika „Wochenblatta“ tako razljutilo, da je zapisal ove nore besede? No, neko poročilo v dunajski „Reichsposti“, katera je poročala iz Celovca, da sta se tam potepala po gostilnah okrog dva „nepristna“ kapucina, en obrtnik in en zakotni pisar. To se je godilo torej v Celovcu in ne v Borovljah! Ali ker dotični gospod tukaj v Borovljah ne zna najbrž dobro nemški brati in ker ima slabo vest, si je naslikal tam vruga na steno, kjer ga — ni, zato se po krivici huduje nad klerikalno „Reichsposto“! O blamaža!! Da bi se meni pripetilo kaj takega, ki samo za silo lomim nemščino, bi pač od same sramote postal rudeč, kakor — kuhan rak!

Št. Štefan ob Zili. (Novodoben orglarski mojster. — Vreme.) Imamo sicer pri Zili svojega vrlega orglarskega mojstra, dobro znanega po vsem slovenskem svetu pa še preko njega, a vendar se nam pridejo ponujati tudi prav nadležni tuji. Pretekli teden je namreč prišel v Št. Štefan neki mož, ki se je predstavil kot orglarskega mojstra. Naš g. župnik je na vprašanje: „Ali bi bilo kaj dela pri orglah farne cerkve,“ odgovoril da ne. Mož-mojster pa se je čutil razžaljenega in brž pravi: „Saj imate podružnice pri farni cerkvi; gotovo bo tam kaj za popravljati.“ — „Tudi ne“, odgovori župnik. Ta odgovor razžalil je zelo g. mojstra! Potegne iz svojega žepa pisma in pokaže nekaj spričeval od č. gg. župnikov, katera so bila za g. mojstra dosti ugodna. „Verjamem rad“, pravi župnik, „pa dela nimam za vas, ne morem pomagati.“ — To je g. mojstra tako razkačilo, da je naravnost kar ukazal, naj se mu cerkev odpre in on poskusi, kakšne so orgle! Na takšno obnašanje sevé tudi župnik odgovora ni ostal dolžen! Orglarski „mojster“ pa je bil tudi „v govoru mojster“. Trikrat je prišel v farovž in ker je bil že večer, — prišel pa je že ob 1/4. uri popoldne, — zahteval je prenočišče v farovžu! Župnik je to odbil, ker v resnici nima prostora; in na tako izzivanje! Zdej še-le je začel mojster!! Mož je bil tako razburjen in nadležen, pri tem pa v svojih izrazih tako ojster, da se ga je župnik le s tem iznebil, da je žugal celo reč c. kr. žendarmiji naznaniti! Godrnjaje jo je nato ta orglarski mojster potegnil! Č. g. župnike in slavna cerkvena predstojništva hočemo s tem opozoriti na tega čudnega mojstra. „Videant consules!“ — Vreme imamo prav slabo! Pretekli teden kazalo je lepo, pa le dva dneva. Od četrtega jutraj vedno sneg! Ljudje so v skrbi, kako bo z delom na polju! Snega do malega še za pol metra, trdega snega, ki tako hitro zginil ne bo. Na pondeljek po noči je že jutraj grmelo, in ko smo vstali, zapazimo — kar veliko ljudij še nikdar videlo ni — čisto rujav sneg!

Trbiž. (Smrt pod snegom.) Dne 8. sušca popoldne je sneg sredi trga zasul deklo Marijo Molerič in hčerko postajnega načelnika v Zgornjem Trbižu, Amalijo Muršenhofer. Sneg se je z veliko silo vsul na cesto z Widenhoferjeve gostilne. Dekla Molerič se je mogla še rešiti, ker jo je zasulo le do prsij, deklo Muršenhofer pa je težki sneg čisto

zasul. Ko so sneg odkopali, kar je trajalo 10 minut, je bila že mrtva. Pogreba se je udeležilo mnogo ljudstva. — Dne 10. sušca je plaz zasul tri delavce. Drugi delavci, ki so delali v bližini, so jih mogli še rešiti in nepoškodovane potegniti iz snega.

Novičar.

Na Koroškem.

Preveč denarja imajo menda na našem rotozvu, zato pa tako radodarno podpirajo nepotrebne nemško-nacionalne zavode. Lahko imajo preveč drobiža, saj so napravili nedavno zopet lep dolg. V zadnji seji mestnega zbora so dovolili za knjižnico „Südmarke“ kar 300 kron podpore! Obče koristne naprave pa ne smejo računati na toliko radodarnost, in je n. pr. bolniška blagajna dobila samo 100 kron.

Ljudsko štetje. V Kotmarivasi so našli 250 hiš in 1407 prebivalcev (1890. l. 1282), t. j. 125 oseb več, kakor l. 1890. Slovencev je 1006, Nemcev pa 401 (!?), dočim so jih l. 1890. našli le 113! Odkod so neki vzeli te „Nemce“ in koliko so neki vredni? — V Železni Kapli so našli 673 Nemcev in 432 Slovencev. L. 1890. je bilo še 618 Slovencev in le 460 Nemcev. Kako so torej tudi tu „delali“ iz Slovencev Nemce! Navedeno kaže, kako so šteli!

Krvav dež in sneg. Ne malo strahú in začudenja je napravil dne 11. t. m. sneg, ki je imel po nekod bolj rudečkasto, drugod pa rujavkasto barvo. Od kod to? Poročila iz Italije pripovedujejo, da se je pojavil dne 10. t. m. v Palermu, Neapolju, Rimu in po raznih drugih krajih rudeč dež, ki je pobarval tla in vodo rudeče. Taka prirodna prikazen v onih krajih ni sicer nič nenavadnega in v ljudstvu velja ta pojav kakor „krvavi dež“. Takrat pa je to prirodno prikazen še spremljala nenavadna toplota in ozračje je bilo več ur rumenkasto-rudeče barve. Nekateri so mislili, da prihaja vse to iz ognjenika ter da je prah iz Vezuva, ki je pobarval ozračje in dež. Naravoslovci pa so dokazali, da je stvar prišla naravnost iz puščave Sahara, katere vroči pesek je prignal v te kraje močen južen veter ciklon. Posebno „kunštni“ so izračunili, da je prišlo na Koroško kakih 10 vagonov tega peska.

Judeževi groši. Od „südmarke“ so dobili na Koroškem: Šola v Važah pri Beljaku 50 K. Nek nadučitelj 100 K, in nek drug učitelj 30 K. Zakaj imena ne povedó? Le na dan ž njimi, da izvemo, kdo za 100, oziroma za bornih 30 K prodaja slovensko mladino nenasiljivemu nemškutar-skemu molohu. — Trije visokošolci so dobili posojila 300 K (kdaj ga bodo neki vrnili?), nek delavec (!) 50 K, učencem kmetijske šole v Celovcu 100 in „südmarkine“ knjižnice, katerih je na Koroškem že 7, vkup 382 K. — Te številke bi morale vspodbuditi vsakega Slovenca, da po svojih močeh vsak žrtvuje za družbo sv. Cirila in Metoda!

Osebné novice. Okr. šolski nadzornik v Velikovecu, g. Mat. Artnak, je dobil častno svetinjo za 40letno zvesto službovanje. — Cesar je podelil cestarju Greg. Potisku Podljubelom srebrni zaslužni križec.

Drobiž. Cesar je podaril za popravo podružne cerkve v Blačah (Watschig) v zilski dolini 1000 kron. — Ustanovni občni zbor akcijske družbe: „Krajevna železnica Sinčavas-Železna Kapla“ bode dne 23. marca na Dunaju. — V Črešnjah, obč. Smerče, se je dne 8. t. m. obesil 70letni rudar Jurij Milonik. Uzrok: Žganje! — V Beljaku se je obesil mesar Fr. Leitner iz Trga. Uzrok: družbinske razmere.

Po slovenskih deželah.

Ljudsko štetje. V Trstu so našli 180.000 prebivalcev, med temi 27.000 Slovencev. Zopet huda krivica, sovražno štetje! Pri zadnji volitvi v peti kuriji je bilo oddanih za slovenskega kandidata 8914 glasov; za italijanskega 10.691, čeravno je bila agitacija na italijanski strani večja in brezobzirna. Pri tej volitvi je Trst pokazal vsaj malo svoje pravo lice: 55% Lahov in 45% Slovencev; mi moramo pomisliti, da je všteta okolica skoro čisto slovenska, ki že sama šteje dobrih 40.000 Slovencev. Gospod „Lah-krivica“ pa je „naštel“ vseh skupaj le — 27.000.

Grozen samomor vojaka. Iz Trsta poročajo, da je železniški paznik našel na progi pod Greto blizu tamkajšnjega železniškega predora na dvoje raztrgano truplo vojaka Luke Vivode od četrte stotnije 97. pešpolka. Vojak je šel sam v smrt, kar se je razvidilo iz lista, ki so ga pri njem našli. Natančen vzrok ni znan.

Ulični napisi v Ljubljani. Upravno sodišče na Dunaju je pritožbo mestne občine ljubljanske proti odloku deželne vlade, oziroma notranjega ministerstva, v katerem so bili prepovedani samoslovenski ulični napisi, kot neosnovano odbilo.

Drobne novice. Naučni minister je obljubil, da se v Idriji ustanovi realka. — Novo podružnico

„Slov. planinskega društva“ ustanove v Rušah na Štajerskem. — Slovensko kmetijsko društvo za tujski okraj je že pričelo delovati. — Slovenci so kupili za svojo trirazredno ljudsko šolo v Slovenjem Gradcu grad Rothenthurn. — Gospodarski sestanek za Istro bode prihodnje poletje. — Velik požar so imeli v skladiščih tržaške luke. Škode je do 50.000 kron.

Nové knjige in listi. G. stolni dekan v Mariboru, dr. Ivan Križanič, je napisal in založil temeljito in obširno „Razlago novega velikega katekizma“. Nedavno je izšel II. del in je s tem izvrstno delo, katero vsem dušnim pastirjem, zlasti pa katehetom toplo priporočamo, končano. Dobiva se v Cirilovi tiskarni v Mariboru. — Zbirka ljudskih iger II. snopič izdala je „Slovenska krščanska socialna zveza“. Vsebina je: „Vedeževalka“, „Kmet-Herod“, „Župan sardamski ali Car in tesar“, „Jeza nad petelinom in kes“. Je vredno vsega priporočila. Izvod stane s pošto vred 90 vin. — Narodna pripoved „Mlinarjev Janez, slovenski junak, ali uplemenitba Teharčanov“ je izšla že v tretjem natisu, ker je drugi natis popolnoma razprodan. Naročuje se pri Drag. Hribarju, tiskarju v Celju. Cena mehko vezani knjigi 80 vin., s pošto 90 vin. — „Za bratoljubje.“ Povest za slovensko ljudstvo. Spisal Janko I. Drameljski. Izdal in založil pisatelj. Tiskal Drag. Hribar v Celju. Knjiga obsega 144 strani ter stane mehko vezana 70 vin., po pošti 80 vin. Povest je vzeta deloma iz sedanje, deloma iz kratko pretekle dobe v okolici nekdanjega „Zajčkega samostana“. — Knjigotržec L. Schwentner v Ljubljani je pričel izdajati „Mladinsko knjižnico.“ Izšla sta doslej dva zvezka. I. zvezek obsega povesti: „Medvedji lov“ in „Čukova gostija“; II. zvezek povest: „Na rakovo nogo“. Povesti je nagradil „češko-slovenski spolek v Pragi. Snopič, lepo vezan, stane 80 vin.

Iz slovenskega sveta.

„Panslavistična fotografija.“ V evangelijskem bogoslovju v Eperis-u na Ogerskem se je 12 slovaških bogoslovcev, ker so istega jezika, enega mišljenja in iz istega domačega kraja, podalo k tamošnjemu fotografu, da si naročijo skupno sliko kot spomin na bogoslovska leta. Kdo bi zagledal v tem — zločin? Ravnatelj bogoslovja! On, kraljevi madžar, je proglasil to početje kot puntarsko, ter nevarno madžarski misli, uboge slovaške bogoslovce ojstro kaznoval in je tudi pri vladi ovadil. Ta slučaj, posebno ker se je dogodil v evangelijskem bogoslovju, je vzbudil po vsem severoslovenskem časopisju hudo opravičeno ogorčenost. Madžarska misel „mora“ prešinjati državo in cerkev, postave in evangelij!

Nemški kulturonošci v Kini. Še dobro v spominu hrani vsak besede, katere je govoril nemški cesar v Kino odhajajočim vojakom: „Pardona, milosti ne dajte! Kar vam pride pod noge zakoljite!“ Lepa popotnica! Da so jo pa vojaki vestno porabili, pričajo nam strašne vesti, ki čestokrat pridejo na skrivnem potu v Evropo. Vlada in uradi zatro takšne neljube novice. Tukaj samo eden vzgled: V nemškem državnem zboru je prebral poslanec Bebel pismo nekega nemškega vojaka, katero pové, kakšen duh vlada med vojaki. „Pošlji mi vsaj pol metra klobas. Ne morem več prenašati kineških otrok na bodalu. Sicer se nam godi prav dobro. Za številno morenje sem bil že odlikovan in za spretnost v zažiganju hiš sem postal poddesetnik. Moj telečjak je že poln zlatih, srebrnih in medenih bogov. Dobro se imej. Končam, ker moram jutri zgodaj vstati, moramo namreč zažgati nekaj trgov, otroke ter ženske in stare pa pometati v ogenj. To ti je komedija! . . .“ Sploh je pa ta ohola nemška ekspedicija precej draga. Malo navrh, ko je grof Waldersee admiral (septembra l. l.) se je že potrošilo 80.000.000 mark. Koncem februarja tega leta so iskali in prosjčili po „malenkostnih“ 100.000.000 mark! Kakor znano si je pridobila tudi Avstrija v Kini neko kolonijo (okoli 10 johov). Stane pa z vsem skupaj nekaj čez 1 milijon kron.

Križem sveta.

Evropejci na Kitajskem. Razloček med rusko-slovensko in zahodno-evropejsko omiko kaže se prav dobro na Kitajskem. Nemci in Angleži imajo za kitajsko ljudstvo le orožje, Rusi pa se obnašajo proti trpečim zelo usmiljeno. Ne le v Pekingu in Tjentsinu, ampak tudi v vseh večjih mestih manžurskih delijo Rusi vsak dan lačnim Kitajcem na tisoče deležev riža, žita in moke. V Pekingu Angleži niso hoteli dovoliti, da bi Rusi v njihovem oddelku mesta delili moko in žito. Malo da ni prišlo do vstanka. Glavni poveljnik Waldersee pa je določil, da imajo Rusi k temu pravico in da jih Angleži v tem ne morejo ovirati. Le-ta usmiljenost zelo blagodejno vpliva na Kitajce, ki so bili poprej navajeni videti v Evropejcih le surove ljudi, sedaj pa vidijo v Rusih ljudi, ki skrbijo za revne, lačne in bolne. „Vsled razdeljevanja riža, moke in žita lakoto trpečim Kitajcem, raste

neverjetno spoštovanje do Rusov pri Kitajcih" brzojavi se „Nov. Vremenu“. Saj je bil tudi že čas, da rumeno pleme spozna tudi še drugo omiko, nego je omika Nemcev in Angležev!

Otrok z brkami. Kakor poročajo nekemu sarajevskemu listu iz Otoka, živi tam trileten otrok, ki se razločuje od svojih vrstnikov s tem, da ima že precej velike brke, za katere ga more vsak odraščan človek zavidati. Otrok je sin kmeta Ismajla Okića.

To in ono. Cesar je bil dné 13. t. m. v Monakovem, kjer se je udeležil slavnostij v proslavo 80letnice bavarskega vladajočega princa Luitpolda. — Deželni zbori se skličejo baje še-le meseca maja. — Bolgarija je dobila novo ministerstvo. — Iz Reke je odplul že 22. parnik s konji za Angleže v južni Afriki. — Cesar je odlikoval vodjo Poljakov v državnem zboru, viteza Javorski-ja z velikim križcem Leopoldovega reda. Odlikovanje se je zgodilo iz političnih uzrokov.

Naša gospodarska organizacija.

Posojilnica v Tinjah je imela v minulem 11. upravnem letu 34.182 K denarnega prometa. Hranilnih vlog je bilo vloženi 11.277 K, izplačanih 12.300 K, ostalo koncem leta s kap. obrestmi vred 42.580 K. Posojil se je dalo 3930 K, vrnilo 3183 K, ostalo 42.858 K. Deležev je vplačanih 1116 K. Upravnih stroškov je bilo 190 K. Čistega dobička 265 K. Rezervni zaklad je narastel na 1735 K. Udov šteje posojilnica 142. Zadnja revizija je bila 14. svečana 1901.

Hranilnica in posojilnica za Št. Štefan na Zili in okolico je imela dné 10. marca svoj letni občni zbor. Udeležba ni bila toliko kakor navadno, ker je bilo vreme neugodno; pa vendar je prišlo precej združnikov. Zborovanje samo se je vršilo v najlepšem redu. O delovanju hranilnice hočem ob kratkem podati sledeče številke: Hranilnih vlog je bilo 66.668 K 10 vin.; vrnjenih posojil 10.898 K 96 vin.; danih posojil 40.958 K 66 vin.; vzdignjenih vlog 39.237 K 30 vin.; denarnega prometa je bilo vkup 199.692 K 8 vin. Koncem leta 1900. so znašala posojila sploh: 89.285 K 14 vin.; vloge pa 172.038 K 42 vin. Po drugih zavodih imela je hranilnica naloženega denarja: 89.382 K 18 vin. Čistega dobička je bilo 1502 K 98 vin., od katerega se boče po sklepu občnega zbora pridela svôta 1258 K rezervnemu fondu, ki znaša koncem 1900. leta 1742 K tako, da je narastel na 3000 K. Svôta 204 K 98 vin. se dá kot remuneracija delujočim odbornikom; 40 K se daruje za uboge šolarje Št. Štefanske in Št. Pavelske šole za slovenske šolske bukvice. Iz tega kratkega poročila se razvidi, da hranilnica in posojilnica za Št. Štefan z božjo pomočjo prav srečno napreduje, da imajo ljudje zupanje vanjo in da je marsikatera težava in skrb, katera je prej delovanje te zadruga ovirala, zginila. Bog daj svojo pomoč tudi za naprej!

Gospodarske stvari.

Skrbite za bučele! Napačno misli bučelar, če pravi, da so zdaj bučele že do cela rešene, zaradi tega, ker je huda zima že minula ter toplo solnce že vabi bučele na to ali ono skrito evetlico, ali na vres. Gotovo se veseli vsak, če vidi, kako se bučelice zopet oživé ter urno zopet začenjajo frčati na vse strani; veseli se posebno, ko zagleda na kosmatih nogah že cvetni prah. Toda, če ti bučele podelijo tako lepo veselje, moraš jim že iz hvaležnosti priskočiti na pomoč v nevarni uri! Boš morda oporekal: Zdaj, ko se začnejo oživljati, ko so nevarnost, mraz, lakoto že prestale, zdaj, ko jih pozdravlja že vse oživljajoča spomlad, zdaj je še nevarnost? Gotovo! Novo življenje se začinja v panju, prostor mora biti za mladiče, prostor za novo satovje, prostor za strd — za vse to pa potrebuje bučela — snažnosti v sodu, potrebuje pomoči zoper sovražnike! Dolga zima, — koliko je rodila smeti, ker bučele niso smele ven; kako so se redili sovražniki, moli in dr., ker se jih bučela ni mogla braniti; koliko celic je razpadlo, ker so delavci bili preslabi za delo za popravlanje. — Le pogledjmo sod po zimi, in strmeli bodemo! Panj za panjem torej iz bučelnjaka, odtrgajmo pokrov, ter začnimo snažiti! Smet za smetom, mol za molom, pajeka za pajekom, blato, črve, gnilo, smrdljivo robo — vse mora proč. — Le tako dobimo nov, močen in čil rod, ki bo hitro močno in večkrat rojil. Večkrat se čudijo nekteri, zakaj da panji, ki so hitro v spomladi močno leteli, manj in slabeje rojijo. Vzrok je ta, ker smetja, smradu in sovragov, ki mu jih je prinesla zima, ni mogel pravočasno odstraniti. Da odpremo in pogledamo vsaki panj posebej, ima še to korist, ker vidimo, koliko ima vsaki še strdi. Tako potem vemo, katerega moramo bolj krmiti, katerega manj, nekterim sploh ne bo treba priskočiti na

pomoč z rešilno strdjo. — Pozor torej na bučele, naše stare prijateljice! Zapomnimo si sploh, da čim več se pečamo z njimi, tem bolj brunne in krotke so; čimbolj gledamo nanje, tem več koristi nam prinesejo, in tem več imamo veselja z njimi. — r.

Tržne cene.

V Celovcu, dné 14. marca 1901.

Ime blaga	na birne		na hektolitre		Prignalo se je
	K	v	K	v	
pšenica . . .	10	53	13	16	1 bik
rž	10	3	12	54	— pitani voli
ječmen	—	—	—	—	75 vprežnih volov
oves	4	84	6	5	7 juncev
turšica	7	60	9	50	65 krav
pšeno	14	—	17	50	5 telica
grah	10	—	12	50	11 pitanih svinj
krompir	1	80	2	92	—
ajda	7	20	9	—	81 prascev

Pitani voli so po — K do — K, vprežni voli po 280 K do 305 K, krave po 120 K do 180 K.

Sladko seno je meterski cent po 6 K — v do 6 K 60 v, kisló seno po 4 K 80 v do 5 K 80 v, slama po 4 K 60 v do 5 K 60 v.

Promet je bil slab.

Velikovec, dné 23. marca. Prignali so: 3 bike, 508 volov, 84 krav, 16 telic, 9 telet, 140 ovc, 52 živih in 14 zaklanih svinj. Cena pitanih volov 60 do 64 kron vprežnih volov 52 do 58 kron za meterski cent žive vage. Promet z govejo živino je bil srednjedober, po pitanih ovcah se je močno povpraševalo.

Beljak, dné 13. marca. Prignali so: 2 celjaka, 13 žrebet, 17 konj, 3 bike, 31 pitanih volov, 44 vprežnih volov, 36 juncev, 82 krav, 54 telic. Cena pitanih volov 160 do 250 kron, vprežnih volov 120 do 200 kron. Sejem je bil slabo obiskan. Promet je bil slab. Kupci so bili iz Tirolskega, Solnograda in Zgornjega Avstrijskega.

Loterijske številke od 16. marca 1901.

Gradec	39	67	37	65	66
Dunaj	82	7	26	37	45

Vabilo.

Hranilnica in posojilnica v Glinjah, registrovana zadruga z neomejeno zavezo, ima svoj XII. redni občni zbor dné 25. marca 1901 ob 3. uri popoldne v gostilni gosp. Lovro Zablačana na Trati pri Glinjah. Dnevni red: 1. Predložitev in potrjenje računa za l. 1900. — 2. Volitev načelstva in računskih pregledovalcev. — 3. Razdelitev čistega dobička. — 4. Razni nasveti. — K obilni udeležbi vabi
načelnikstvo.

NAZNANILA.

V Šmihelu pri Pliberku na Koroškem se oddá s 1. aprilom t. l.

služba cerkvenega organista,

ki je ob enem tudi občinski sluga. Mesečnih dohodkov 42 kron in pristo stanovanje.

Cerkveno predstojništvo.

Istrski teran.

Podpisana zadruga ima v svoji zalogi še ogromno množino istrskega terana, katerega želi preje nego nastopi vročina prodati.

P. n. g. trgovci in gostilničarji se opozarjajo, da dobé pri večjem naročilu jako izbornó vino po zelo ugodni in nizki ceni.

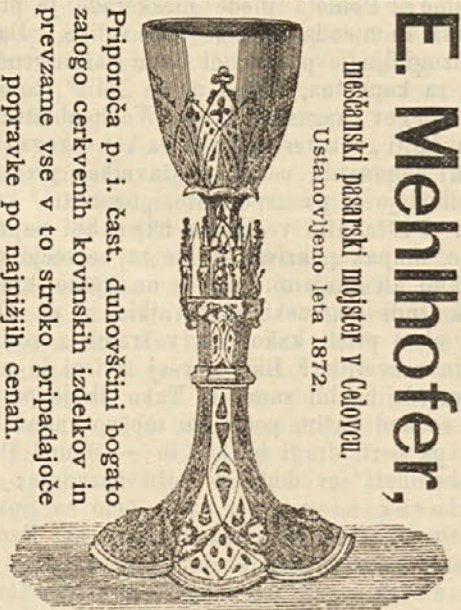
Istrska vinarska zadruga,

Pulj (Pola — Istra).

Egidij Jeglič,

Selo, pošta Žerovnica (Gorenjsko).

Priporoča pravi **natorni brinjevec**, liter po 2 kroni 60 vin., 3 litre franko 9 kron. — **Med**, garantiran pitanec, v skafih po 20 in 40 kilogramov, kila 1 krono 20 vin., v kositrenih skatljah po 5 kilogr. franko 6 kron 80 vin. Za pristnost se jamči.

E. Mehlihofer,

meščanski pesarski mojster v Celovcu.
Ustanovljeno leta 1872.

Priporoča p. i. čast. duhovščini bogato zalogo cerkvenih kovinskih izdelkov in prevzame vse v to stroko pripadajoče popravke po najnižjih cenah.

Brady-jeve želodčne kapljice

(prej Marijacejske želodčne kapljice)

pripravljene v lekarni „pri ogerskem kralju“

C. Brady-a na Dunaju I., Fleischmarkt 1,

so starodavno in znano pomagilo, ki krepiča želodec pri slabi prebavi in želodčnih težavah.

Ena steklenica stane . . . . . 40 kr.
Dvojnata steklenica . . . . . 70 „

Zopet moram opozarjati, da moje kapljice ponarejajo. Pazi se naj torej pri nakupu na zgornjo varstveno znamko s podpisom **C. Brady** in zavrne se naj vsak izdelek, ki nima zgornje varstvene znamke in podpis **C. Brady**.

Želodčne kapljice lekarnarja **C. Brady**

(prej Marijacejske želodčne kapljice)

so zavite v rudeče skatljice in imajo podobo Marijacejske matere božje kot varstveno znamko. Pod varstveno znamko mora biti zraven stoječi podpis **C. Brady**.

Posamezni deli so navedeni.

Želodčne kapljice se pristne dobivajo v vseh lekarnah.

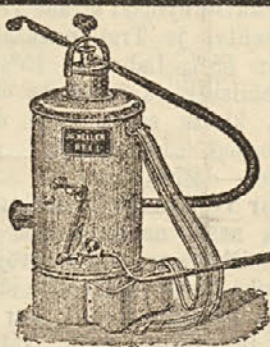
OVES

(„Willkomm“).

Ta težki oves obrodi v vsaki zemlji, je najbolj rodovit in najprej dozori. Zraste visoko in daje prav dobro slamo za krmo, na njivi pa se ne vleže. Ker se ta oves na redko seje, zadostuje 50 kil za eno oralo. — Podpisano oskrbníštvo pošilja 25 kil za 4 gld., 50 kil za 8 gld. 50 kr., 100 kil za 16 gld. z vrečo vred. Uzorce po 5 kil pošilja s pošto franko proti 1 gld. 50 kr. predplačila.

Oskrbništvo graščine Golič
pri Konjicah (Gonobitz), Štajersko.

Iščejo se prekuovalci.

Patentovane ročne in nahrbtne škropilnice za žvepljanje,

delujoče na eno in dve strani.

Patentovani stroji za pokončevanje peronospere najnovejših sestavov.

Brizgalnice za ogljikov sulfid (injektorji) zoper filoksero.

Priprave za streljanje zoper točo.

Posebne brizgalnice za sadno drevje in vse druge priprave za sadje- in vinorejo pošilja za najnižje tovarniške cene

IG. HELLER, DUNAJ II., Praterstrasse 49.

Ceniki zastoni in poštnine prosto.